

Arrest

nr. 222 294 van 5 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. HARDY en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 23 november 2015, verklaart er zich op 14 december 2015 vluchteling.

1.2. Op 15 december 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Rahin in de provincie Laghmann. U bent op jonge leeftijd met uw ouders naar de stad Mazar-i-Sharif verhuisd. U bent Pashtoun van origine. U behaalde een diploma banking & accounting aan een instituut in Mazar-i-Sharif. U bent gehuwd in 2015 met S.S. en heeft geen kinderen. Uw echtgenote verblijft bij uw ouders, uw twee broers en uw zus in Mazar-i-Sharif.

Uw vader baatte een wisselkantoor uit in de bazaar van Kefayat in Mazar-i-Sharif, waar u hem in uw studententijd regelmatig te hulp sprong. Na uw studies nam u de zaak over en kwam uw vader u nog sporadisch helpen. U had ook een boekhouder in dienst. Op een zekere namiddag ontving u een transactie uit Pakistan ter waarde van een miljoen Afghani. De volgende dag kwam M.A. deze transactie ophalen. U vertelde hem dat u reeds 350 000 Afghani direct kon meegeven en schreef een cheque uit voor het resterende bedrag. Anderhalf uur later kreeg u bezoek van enkele mensen van het National Directorate of Security (NDS). Ze vertelden u en uw vader dat de transactie uit Pakistan geld van de taliban was en ze vroegen de medewerking van uw vader om deze talibanleden in te lijven. De volgende dag kwamen drie leden van de NDS naar uw wisselkantoor om M.A. op te wachten. Rond de middag kwam er een persoon binnen die zichzelf voorstelde als S.. Hij beweerde familie te zijn van M.A., wiens taskara en cheque hij voorlegde ter identificatie. Hij zei dat A. ziek was en hem had opgedragen het geld op te halen. U gaf hem het gevraagde bedrag, waarna de persoon van de NDS hem achterna ging. Een paar uur later kreeg u een oproep van een onbekend nummer, waarbij iemand u bedankte voor uw hulp bij de arrestatie en u aanraadde dit nummer bij te houden in geval van nood. Om middernacht werd u alweer opgebeld. Een onbekende stem zei dat u een grote fout had begaan en legde toe. U nam deze oproep niet serieus en ging de volgende ochtend opnieuw naar uw werk. De volgende nacht werd u opnieuw gebeld. De persoon aan de andere kant van de lijn bedreigde u omwille van uw samenwerking met de overheid. Plots maakte angst zich meester van u en u nam de volgende ochtend onmiddellijk contact op met iemand van de NDS. Deze persoon beloofde naar uw kantoor te komen om de zaak te bespreken, hetgeen hij ook deed. Hij stelde u gerust en beloofde de zaak verder te onderzoeken. Op 9 hout 1393 Afghaanse kalender (AK), 28 februari 2015 Gregoriaanse kalender (GK), tussen 9.30 uur en 10.00 uur, vond er een bomexplosie plaats in de bazaar, waarna u onmiddellijk een oproep kreeg van een onbekend nummer, die u vertelde dat dit enkel de start was. De NDS en andere overheidsinstanties kwamen onmiddellijk ter plaatse en beloofden opnieuw voor uw veiligheid te zullen instaan. U liet uw wisselkantoor herstellen en twee dagen later was u opnieuw aan de slag. Op 28 jamadi 1436 Islamitische kalender (IK), 19 maart 2015, ontving u 's morgens een eerste dreigbrief van de taliban. U belde tweemaal naar het nummer dat de NDS u had gegeven, maar u kreeg geen antwoord. U nam de brief mee naar het politiekantoor, waar ze u opnieuw trachtten gerust te stellen. U bleef echter dreig telefoons ontvangen en toen u enkele dagen later, op 19 Jamadi-al-Sani 1436 IK, 9 april 2015 GK, een tweede dreigbrief ontving, waarin u zelfs met de dood werd bedreigd, besloot u het land te verlaten.

U vertrok op 26 april 2015 met het vliegtuig vanuit Mazar-i-Sharif naar Teheran en kwam op 23 november 2015 aan in België. U vroeg op 14 december 2015 asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u ontvoerd of gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), de taskara van uw echtgenote, het huwelijkscertificaat van u en uw echtgenote, een foto van uw vader, zijn taskara en enkele documenten uit zijn periode in het Afghaanse leger, een certificaat van uw twaalfde graad en een certificaat van uw opleiding management and accounting, een blanco document van Alingar Money Service, twee huurcontracten van uw winkel, een internetartikel en een foto van een ontploffing in Mazar-i-Sharif, een handelslicentie van Gulzar Sangorwal, een brief van de overheid die uw problemen bevestigen, twee dreigbrieven van de taliban en een document van het Rode Kruis dat u een opleiding in België heeft gevolgd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U bent er immers niet in geslaagd problemen te hebben gehad met de taliban naar aanleiding van een transactie in uw wisselkantoor.

De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt namelijk ten stelligste ondermijnd doordat u verklaringen hebt afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 30 maart 2016 en bij het CGVS op 11 mei 2017 en op 14 juni 2017 die uiterst tegenstrijdig zijn. Zo zijn er enkele zeer opmerkelijke verschillen waar te nemen over de rol van uw vader als rode draad in uw asielrelaas. U voerde bij de DVZ uw vader op als de persoon die de verschillende sleutelementen persoonlijk had meegemaakt (vragenlijst CGVS, dd. 30 maart 2016), terwijl u tijdens uw gehoren op het CGVS de rol van uw vader afzwakt en zelf optreedt als belangrijkste actor van de gebeurtenissen.

Dat is een essentieel verschil. Uw bewering bij aanvang van uw eerste gehoor bij het CGVS dat er iets fout was gelopen bij de DVZ en u wel degelijk steeds over uzelf als hoofdpersoon had gesproken kan niet als vergoelijking voor deze inconsistentie worden aanzien (gehoorverslag CGVS I, dd 11/05/2017, p. 3). Het is gewoonweg niet plausibel dat u een volledig relaas in de ik-vorm zou hebben verteld bij de DVZ, maar de tolk en de ambtenaar van de DVZ dit volledig verkeerdelijk zouden noteren als dat uw vader deze gebeurtenissen zou hebben meegemaakt. U legt ook geen overtuigende verklaringen af over hoe u deze misverstanden zou ontdekt hebben. Zo zegt u aanvankelijk dat u deze fouten pas heeft opgemerkt op het moment dat de kopie van uw verklaringen bij de DVZ naar het Dari en het Engels werden vertaald (CGVS I, p. 3), terwijl u nadien verklaart dat u wel degelijk had gehoord dat de tolk fouten had gemaakt, aangezien u wat Engels begreep, maar u geen opmerking durfde te maken. U was immers bang dat uw gehoor zou geannuleerd worden en u zou worden teruggestuurd (CGVS, p. 17). Er mag van uitgegaan worden dat u, op het moment dat u wordt uitgenodigd om uw problemen in het kader van uw asielrelaas uit de doeken te doen, onmiddellijk aangeeft wanneer u merkt dat er iets fout loopt. Daarenboven vertelt u tijdens uw gehoor bij de DVZ dat uw vader op een bepaald moment het gesprek voerde en dat u het geld gaf. U vertelde letterlijk: 'Hij werd boos op mijn vader, daarop moest ik hem het geld geven' (vragenlijst CGVS, vraag 5). Het feit dat u bij de DVZ zowel uw vader als uzelf een rol toebedeelde bij het recapituleren van een sleutelmoment in uw asielrelaas toont aan dat de DVZ zich niet louter heeft vergist van persoon. Bovendien werd het volledige gesprek u op het einde van het gehoor voorgelezen in het Pashtou en nadien door u als goedgekeurd ondertekend (vragenlijst CGVS). Het is zelfs vreemd dat u aangeeft dat u pas op de fouten botste toen het verslag u werd vertaald naar het Dari, terwijl u aangaf dat u het interview in het Pashtou wou doen (inschrijvingsfiche DVZ). Indien u effectief fouten had opgemerkt in de loop van het gehoor, dan mag er verwacht worden dat u dat moment als een uitgelezen kans zou zien om deze opmerkingen weer te geven. Het feit dat u op dat moment heeft gezwegen en uw verklaringen heeft ondertekend, toont duidelijk aan dat het verslag van de DVZ een correcte weergave was van uw verklaringen op dat moment en duidt erop dat u uw verhaal heeft aangepast tijdens uw asielrelaas, en dat de tegenstrijdigheden bijgevolg niet door een vertaalprobleem tot stand zijn gekomen (CGVS I, p. 17). Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen rekening kan worden gehouden met uw verklaring voor deze tegenstrijdigheden, waardoor deze blijven staan en de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in ernstige mate ondermijnen.

Zo is het in eerste instantie opvallend dat u bij de DVZ tot tweemaal toe beweerde dat uw vader de eigenaar was van het wisselkantoor in Mazar-i-Shariff en u er werkte toen u nog school liep (vragenlijst CGVS, dd. 30 maart 2016, vraag 5; verklaring DVZ, vraag 12), terwijl u tijdens uw gehoor op het CGVS duidelijk aangeeft dat u de verantwoordelijke was van dit kantoor en uw vader u voor twee of drie uur hielp toen u naar de universiteit ging (gehoorverslag CGVS I, dd. 11 mei 2015, p. 3; p. 8). Vervolgens vertelde u bij de DVZ dat uw vader het gesprek voerde met S., waarin laatstgenoemde vertelde dat hij in naam van M.A. het geld kwam ophalen (vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl u op het CGVS verklaart dat u zelf dit bewuste gesprek met S. heeft gevoerd (CGVS I, p. 18). Wanneer u tijdens uw gehoor op het CGVS vervolgens wordt gevraagd op te sommen wie precies aanwezig was in uw wisselkantoor toen dit gesprek met S. plaatsvond, blijkt zelfs dat uw vader op dat moment thuis zat, aangezien hij niet goed hoorde (gehoorverslag CGVS II, dd. 14 juni 2017, p. 8). Aangezien dit verklaringen zijn over een van de belangrijkste momenten in uw relaas, is het bijgevolg frappant dat uw verklaringen hierover dermate tegenstrijdig zijn. Verder verklaarde u bij de DVZ ook dat het uw vader was die een dreigtelefoon had ontvangen (vragenlijst CGVS, vraag 5), hoewel u bij het gehoor op het CGVS duidelijk aangeeft dat er naar u persoonlijk verschillende keren werd gebeld (CGVS I, p. 15 & p. 19). U vertelde bij de DVZ eveneens dat het opnieuw uw vader was die na de explosie telefoon had gekregen en dat het eveneens uw vader was die naar aanleiding van dat telefoongesprek opnieuw naar de NDS is gegaan om hulp in te roepen (vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS duidelijk aangeeft dat u deze oproep heeft ontvangen en dat de NDS zelf was afgekomen naar uw winkel net nadat de explosie had plaatsgevonden (CGVS I, p. 16). Vervolgens geeft u tijdens uw gehoor op het CGVS aan dat u uw winkel heeft gesloten nadat u de tweede brief had ontvangen en u al het geld en alle documenten naar uw huis had gebracht (GVS II, p. 18). Klanten met lopende zaken konden dan uw vader bellen, waarna een plaats werd afgesproken waar ze elkaar konden ontmoeten (CGVS II, p. 18). Bij de DVZ vertelde u echter dat uw vader op de dag dat u uw verklaringen aflegde bij de DVZ nog steeds werkzaam was en dagelijks begeleid werd door een chauffeur van en naar het werk (vragenlijst CGVS, vraag 5). **Bovenstaande tegenstellingen tonen duidelijk aan dat u uw initiële relaas heeft aangepast in de loop van de asielprocedure, waardoor er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenissen die u hebben doen beslissen uw land te verlaten.** Van iemand die zijn land is uitgevlucht omwille van een vervolgingsvrees, mag worden verwacht dat die steeds eenduidige en coherente verklaringen aflegt telkens hem naar de sleutelementen worden gevraagd die hebben geleid tot zijn vlucht.

Daarnaast is ook uw kennis over M.A. dermate beperkt dat er weinig geloof kan gehecht worden dat u uit vrees voor onder meer deze persoon uw land heeft verlaten. U was immers op de hoogte dat de NDS naar deze M.A. op zoek was, en ze door een loutere toevalligheid enkel zijn vriend S. gevangen hadden genomen. Bijgevolg moet u toch tot het besef zijn gekomen dat deze talib, die gezocht werd door de NDS, nog steeds op vrije voeten was en hoogstwaarschijnlijk die het was die u bedreigde. Er mag bijgevolg van uitgegaan worden dat u zich zou geïnformeerd hebben over deze persoon, zijn entourage en zijn functie binnen de taliban, om op die manier ook te kunnen evalueren welk gevaar u op dat moment liep. Dit blijkt u duidelijk niet te hebben gedaan. Gevraagd iets meer te vertellen over M.A., blijkt u geen kennis over hem te hebben en hem niet te kennen (CGVS II, p. 3). U weet enkel dat hij een talib is (CGVS II, p. 3). Gevraagd tot welke groep hij behoorde en wat zijn positie was bij de taliban, kunt u hier niet op antwoorden, aangezien u geen zaken deed met deze mensen (CGVS II, p. 3). Ook op de vraag of u nog nieuws over deze persoon heeft verzameld, komt u alweer niet verder dan dat hij bij de taliban is en gevraagd of u nog iets kunt vertellen over M.A. herhaalt u niets te weten over deze persoon, noch over de wijze waarop de taliban geldtransacties organiseert (CGVS II, p. 4). Het is weinig geloofwaardig dat uw kennis quasi onbestaande is over de persoon waarvan u zelf beweert dat hij uw hele leven heeft verwoest (CGVS II, p. 4).

Ook weet u bijna niets te vertellen over S., de persoon die mede door uw hulp door de NDS gevangen is genomen, noch over de band tussen hem en M.A.. U weet enkel dat hij lid van de familie is (CGVS II, p. 6) en behoort tot de vrienden van A. (CGVS II, p. 7), waarna u er onmiddellijk aan toevoegt dat u geen verdere informatie over hem heeft (CGVS II, p. 7). U weet zelfs niet met zekerheid te vertellen of S. lid was van de taliban, hoewel u het vermoedt omdat hij het geld kwam ophalen (CGVS II, p. 7). Net zoals bij M.A. mag er verwacht worden dat u zich ook over S. zou hebben geïnformeerd, nadat deze persoon mede dankzij u was opgepakt.

Daarnaast weet u ook de verschillende bedreigingen niet geloofwaardig te maken. U vertelt immers dat u uitgerekend de dag waarop u de NDS persoonlijk geholpen had een talib in te rekenen, u 's nachts een dreigetelefoon kreeg van een onbekende stem, die u zei dat het een grote fout was wat u had gedaan (CGVS II, p. 10). Het is dan ook zeer verwonderlijk dat u deze dreiging naast u neerlegde en dacht dat vrienden van u een grap aan het uithalen waren. U belde even terug, maar omdat er niemand meer oppakte, ging u opnieuw verder slapen (CGVS II, p. 10-11). Het is uitermate verwonderlijk dat u zo gelaten reageerde, wetende dat u voordien de NDS had geholpen een talib te arresteren en 's nachts werd wakker gebeld door een onbekende die u vertelde dat u diende te betalen voor uw grote fout (CGVS II, p. 10). U kon er bijgevolg van uitgaan dat het geen toeval was dat u net die dag telefoon kreeg. Bovendien geeft u zelf ook aan te weten dat in de overheid de helft van de leden bij de taliban zijn (CGVS II, p. 10). Waarom u dat eerste telefoontje dan gewoon naast u neerlegde, het zelfs als een grap beschouwde (CGVS II, p. 11) en zorgeloos verder ging slapen, mag een raadsel heten. Anderzijds vertelt u ook dat u uw vrienden niet op de hoogte had gebracht van de gebeurtenissen die zich hadden afgespeeld (CGVS II, p. 11), waardoor het wel zeer toevallig zou geweest zijn dat zij net die nacht een dergelijke grap met u zouden uithalen met de boodschap dat u iets fout had gedaan (CGVS II, p. 11). Het is bovendien weinig geloofwaardig dat u zelfs niet de moeite heeft genomen de NDS op de hoogte te brengen van deze oproep, ook al ging u ervan uit dat u die nacht te maken had gekregen met een flauwe grappenmaker.

Tot slot legt u bij het CGVS zelf ook tegenstrijdige verklaringen af over hetgeen er gebeurde in de winkel op het moment dat S. binnenkwam. Tijdens uw eerste gehoor zei u dat u met de medewerker van de NDS een code had afgesproken zodat deze zou weten dat het hier de gezochte talib betrof. Jullie spraken af dat u 'geef mij je mobiel' zou uitspreken wanneer de verdachte het geld kwam vragen (CGVS I, p. 15). Zo geschiede. Wanneer u zeker wist dat het de gezochte klant was, keek u naar de persoon van de NDS, sprak u de afgesproken woorden uit, waarna deze de achtervolging inzette (CGVS I, p. 15). Tijdens uw tweede gehoor vertelde u louter dat de medewerker van NDS hoorde dat u informatie uitwisselde en dat S. vertelde dat hij in de plaats van M.A. was gekomen (CGVS II, p. 9). Gevraagd of de NDS medewerker nog op een andere wijze te weten was gekomen dat het hier de gezochte persoon betrof, haalt u aan van niet (CGVS II, p. 9). Wanneer u op het einde van het gehoor nogmaals wordt uitgenodigd te vertellen op welke wijze de persoon van de NDS wist dat S. de persoon was waar hij achteraan moest gaan, zegt u alweer niets over de afgesproken code (CGVS II, p. 23). Geconfronteerd hiermee, beweert u dat u het niet heeft gezegd aangezien er niet naar werd gevraagd (CGVS II, p. 23). Er werd u echter meermaals uitdrukkelijk de vraag gesteld op welke manier de persoon van de NDS te weten was gekomen welke persoon hij moest arresteren, dan mag er ook verwacht worden dat u spontaan over deze afgesproken code zou vertellen. **Het tegendeel toont aan dat uw relaas geen getuigenis is van feiten die u zelf effectief heeft meegemaakt.**

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees steunt geen geloof kan worden gehecht.

Uw documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), de taskara van uw echtgenote, het huwelijkscertificaat van u en uw echtgenote, de foto van uw vader, de taskara van uw vader en enkele documenten uit zijn periode in het Afghaanse leger zeggen enkel iets over de identiteit van u, uw vrouw en uw vader, maar niets over uw ingeroepen asielmotieven. Uw certificaat van uw twaalfde graad en uw certificaat van uw opleiding management and accounting geven enkel uw scholingsgraad weer, die ook niet in twijfel wordt getrokken. Het blanco document van een wisselkantoor, de twee huurcontracten en de handelslicentie van Gulzar Sangorwal, zeggen evenmin iets over uw ingeroepen problemen. Het internetartikel over een explosie in de bazaar en een bijhorende foto berichten louter over dit incident in de bazaar van Kefayat, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken, maar zeggen niets over de aanleiding en/oorzaak van deze explosie, noch over de link tussen uw problemen en deze explosie. De brief waarin uw problemen bevestigd worden en de twee brieven van de taliban, kunnen enkel ondersteuning bieden bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier duidelijk niet aan de orde is. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Bovendien werd de bevestigingsbrief opgesteld door uw vader en duidelijk opgemaakt om te dienen als bewijsstuk in uw asielaanvraag. Het gesolliciteerd karakter ontnemt het stuk zijn objectieve bewijswaarde. Uw attest van het rode kruis heeft geen betrekking op uw asielmotieven maar toont enkel aan dat u een inburgeringsopleiding in België heeft gevolgd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn.

Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related". Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile"doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De advocaat van verzoeker vraagt ter terechtzitting uitstel om de gelegenheid te krijgen opmerkingen te formuleren met betrekking tot de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 30 april 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 11). De Raad is van oordeel dat, gelet op de uitdrukkelijke wil van de wetgever dat asielprocedures hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen binnen een door de wet bepaalde termijn dienen behandeld te worden, geen uitstel kan worden verleend voor de behandeling van de zaak zoals door verzoeker uitdrukkelijk gevraagd ter terechtzitting, temeer daar een afschrift van de aanvullende nota door de griffie van de Raad werd bezorgd aan verzoeker met een aangetekend schrijven van 3 mei 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 12) zodat verzoeker wel degelijk voldoende tijd had om kennis te nemen van de inhoud van deze nota voorafgaand aan de terechtzitting van 8 mei 2019.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van "het

administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift twee rapporten (stukken 3 en 4)

Per drager brengt de commissaris-generaal op 30 april 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*" van mei 2018 en het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Vluchtelingenstatus

3.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omdat hij het "*National Directorate of Security*" (hierna: NDS) bijstond bij de arrestatie van een talib. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot kernelementen van zijn vluchtrelaas niet te rijmen zijn met zijn verklaringen dienaangaande op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; (ii) zijn kennis van M.A. en S. gebrekkig is; (iii) zijn verklaring dat hij het eerste dreigtelefoontje op de avond vlak na de actie van het NDS in zijn wisselkantoor aanvankelijk niet serieus nam en dacht dat het om een grap van zijn vrienden ging, ongeloofwaardig is; (iv) zijn verklaringen over het al dan niet gebruiken van een codewoord in de samenwerking met het NDS eveneens tegenstrijdig zijn; en (v) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

3.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

3.3.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot kernelementen van zijn vluchtrelaas niet te rijmen zijn met zijn verklaringen dienaangaande op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen:

“De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt namelijk ten stelligste ondermijnd doordat u verklaringen hebt afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 30 maart 2016 en bij het CGVS op 11 mei 2017 en op 14 juni 2017 die uiterst tegenstrijdig zijn. Zo zijn er enkele zeer opmerkelijke verschillen waar te nemen over de rol van uw vader als rode draad in uw asielrelaas. U voerde bij de DVZ uw vader op als de persoon die de verschillende sleutelementen persoonlijk had meegemaakt (vragenlijst CGVS, dd. 30 maart 2016), terwijl u tijdens uw gehoor op het CGVS de rol van uw vader afzwakt en zelf optreedt als belangrijkste actor van de gebeurtenissen. Dat is een essentieel verschil. Uw bewering bij aanvang van uw eerste gehoor bij het CGVS dat er iets fout was gelopen bij de DVZ en u wel degelijk steeds over uzelf als hoofdpersoon had gesproken kan niet als vergoelijking voor deze inconsistentie worden aanzien (gehoorverslag CGVS I, dd 11/05/2017, p. 3). Het is gewoonweg niet plausibel dat u een volledig relaas in de ik-vorm zou hebben verteld bij de DVZ, maar de tolk en de ambtenaar van de DVZ dit volledig verkeerdelijk zouden noteren als dat uw vader deze gebeurtenissen zou hebben meegemaakt. U legt ook geen overtuigende verklaringen af over hoe u deze misverstanden zou ontdekt hebben. Zo zegt u aanvankelijk dat u deze fouten pas heeft opgemerkt op het moment dat de kopie van uw verklaringen bij de DVZ naar het Dari en het Engels werden vertaald (CGVS I, p. 3), terwijl u nadien verklaart dat u wel degelijk had gehoord dat de tolk fouten had gemaakt, aangezien u wat Engels begreep, maar u geen opmerking durfde te maken. U was immers bang dat uw gehoor zou geannuleerd worden en u zou worden teruggestuurd (CGVS, p. 17). Er mag van uitgegaan worden dat u, op het moment dat u wordt uitgenodigd om uw problemen in het kader van uw asielrelaas uit de doeken te doen, onmiddellijk aangeeft wanneer u merkt dat er iets fout loopt. Daarenboven vertelt u tijdens uw gehoor bij de DVZ dat uw vader op een bepaald moment het gesprek voerde en dat u het geld gaf. U vertelde letterlijk: ‘Hij werd boos op mijn vader, daarop moest ik hem het geld geven’ (vragenlijst CGVS, vraag 5). Het feit dat u bij de DVZ zowel uw vader als uzelf een rol toebedeelde bij het recapitulieren van een sleutelmoment in uw asielrelaas toont aan dat de DVZ zich niet louter heeft vergist van persoon. Bovendien werd het volledige gesprek u op het einde van het gehoor voorgelezen in het Pashtou en nadien door u als goedgekeurd ondertekend (vragenlijst CGVS). Het is zelfs vreemd dat u aangeeft dat u pas op de fouten botste toen het verslag u werd vertaald naar het Dari, terwijl u aangaf dat u het interview in het Pashtou wou doen (inschrijvingsfiche DVZ). Indien u effectief fouten had opgemerkt in de loop van het gehoor, dan mag er verwacht worden dat u dat moment als een uitgelezen kans zou zien om deze opmerkingen weer te geven. Het feit dat u op dat moment heeft gezwegen en uw verklaringen heeft ondertekend, toont duidelijk aan dat het verslag van de DVZ een correcte weergave was van uw verklaringen op dat moment en duidt erop dat u uw verhaal heeft aangepast tijdens uw asielrelaas, en dat de tegenstrijdigheden bijgevolg niet door een vertaalprobleem tot stand zijn gekomen (CGVS I, p. 17). Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen rekening kan worden gehouden met uw verklaring voor deze tegenstrijdigheden, waardoor deze blijven staan en de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in ernstige mate ondermijnen.

Zo is het in eerste instantie opvallend dat u bij de DVZ tot tweemaal toe beweerde dat uw vader de eigenaar was van het wisselkantoor in Mazar-i-Shariff en u er werkte toen u nog school liep (vragenlijst CGVS, dd. 30 maart 2016, vraag 5; verklaring DVZ, vraag 12), terwijl u tijdens uw gehoor op het CGVS duidelijk aangeeft dat u de verantwoordelijke was van dit kantoor en uw vader u voor twee of drie uur hielp toen u naar de universiteit ging (gehoorverslag CGVS I, dd. 11 mei 2015, p. 3; p. 8). Vervolgens vertelde u bij de DVZ dat uw vader het gesprek voerde met S., waarin laatstgenoemde vertelde dat hij in naam van M.A. het geld kwam ophalen (vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl u op het CGVS verklaart dat u zelf dit bewuste gesprek met S. heeft gevoerd (CGVS I, p. 18). Wanneer u tijdens uw gehoor op het CGVS vervolgens wordt gevraagd op te sommen wie precies aanwezig was in uw wisselkantoor toen dit gesprek met S. plaatsvond, blijkt zelfs dat uw vader op dat moment thuis zat, aangezien hij niet goed hoorde (gehoorverslag CGVS II, dd. 14 juni 2017, p. 8). Aangezien dit verklaringen zijn over een van de belangrijkste momenten in uw relaas, is het bijgevolg frappant dat uw verklaringen hierover dermate tegenstrijdig zijn. Verder verklaarde u bij de DVZ ook dat het uw vader was die een dreigtelefoon had ontvangen (vragenlijst CGVS, vraag 5), hoewel u bij het gehoor op het CGVS duidelijk aangeeft dat er naar u persoonlijk verschillende keren werd gebeld (CGVS I, p. 15 & p. 19). U vertelde bij de DVZ eveneens dat het opnieuw uw vader was die na de explosie telefoon had gekregen en dat het eveneens uw vader was die naar aanleiding van dat telefoongesprek opnieuw naar de NDS is gegaan om hulp in te roepen (vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS duidelijk aangeeft dat u deze oproep heeft ontvangen en dat de NDS zelf was afgekomen naar uw winkel net nadat de explosie had plaatsgevonden (CGVS I, p. 16). Vervolgens geeft u tijdens uw gehoor op het CGVS aan dat u uw winkel heeft gesloten nadat u de tweede brief had ontvangen en u al het geld en alle documenten naar uw huis had gebracht (GVS II, p. 18). Klanten met lopende zaken konden dan uw vader bellen, waarna een plaats werd afgesproken waar ze elkaar konden ontmoeten (CGVS II, p. 18).

*Bij de DVZ vertelde u echter dat uw vader op de dag dat u uw verklaringen aflegde bij de DVZ nog steeds werkzaam was en dagelijks begeleid werd door een chauffeur van en naar het werk (vragenlijst CGVS, vraag 5). **Bovenstaande tegenstellingen tonen duidelijk aan dat u uw initiële relaas heeft aangepast in de loop van de asielprocedure, waardoor er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenissen die u hebben doen beslissen uw land te verlaten. Van iemand die zijn land is uitgevlucht omwille van een vervolgingsvrees, mag worden verwacht dat die steeds eenduidige en coherente verklaringen aflegt telkens hem naar de sleutelementen worden gevraagd die hebben geleid tot zijn vlucht.***

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande vooreerst aan dat de commissaris-generaal aan verzoekers interview op de Dienst Vreemdelingenzaken een beperkt belang had moeten toekennen aangezien hij bij aanvang van zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen spontaan vermeldde dat er tijdens dit interview op de Dienst Vreemdelingenzaken iets mis is gelopen. Hij meent dat het voor een verzoeker om internationale bescherming, zonder vooraf een raadsman te hebben ontmoet, geenszins vanzelfsprekend is om onmiddellijk aan te geven wanneer iets fout loopt en dat de commissaris-generaal een *“overdreven formele analyse”* maakt van verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken door erop te wijzen dat verzoekers vermelding van een rol voor zichzelf tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken aantoonde dat verzoeker zich niet louter van persoon vergiste.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele opmerking maakte met betrekking tot de vermelding van zijn vader als persoon die het gros van de aangehaalde vervolgingsfeiten zou hebben ondergaan, terwijl het verslag van dit interview hem in het Pashtou werd voorgelezen en hij middels zijn ondertekening ervan uitdrukkelijk bevestigde dat de erin vervatte verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker bij het voorlezen van het verslag onmiddellijk zou vaststellen dat zijn vader werd vermeld als spilfiguur in zijn vluchtrelaas en dat hij hiervan ook meteen melding zou maken indien hij hiermee niet akkoord ging. Dat het niet om een loutere vergissing vanwege de tolk en/of de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken gaat, blijkt bovendien uit de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken aan zichzelf een andere rol in zijn vluchtrelaas toebedeelde dan aan zijn vader, namelijk waar hij uiteenzet dat zijn vader een gesprek voerde met iemand die claimde de vertegenwoordiger te zijn van M.A., waarna verzoeker het geld aan deze persoon gaf (administratief dossier, stuk 22). Dat verzoeker deze vaststelling in zijn verzoekschrift omschrijft als een *“overdreven formele analyse”*, doet geen enkele afbreuk aan de juistheid ervan. Dit klemmt des te meer daar verzoekers verklaringen hem werden voorgelezen in het Pashtou, zijn moedertaal (administratief dossier, stuk 20), terwijl hij de zagezegde misverstanden in zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken pas zou hebben vastgesteld nadat het verslag werd vertaald naar het Dari en het Engels (gehoorverslag CGVS 11 mei 2017 (hierna: gehoor I), p. 3).

Uit een lezing van de gehoorverslagen blijkt dat verzoeker ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij zelf het gros van de aangehaalde vervolgingsfeiten onderging. Dat verzoeker voorafgaand aan en/of tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een raadsman, volstaat geenszins om deze tegenstrijdigheid te verschonen. Geen enkele rechtsregel verplicht de asielinstanties om voor een verzoeker om internationale bescherming voorafgaand en/of tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken de bijstand van een advocaat te voorzien. Het stond verzoeker vrij om zelf zijn verdediging te organiseren. De vragenlijst aan verzoeker bezorgd bij de aanvang van de asielprocedure vermeldt dat verzoeker doorheen de procedure steeds de waarheid moet vertellen. Aan het einde van de vragenlijst (vraag 7) wordt overigens uitdrukkelijk gevraagd of verzoeker nog iets had toe te voegen waarop verzoeker ontkennend antwoordde (administratief dossier, stuk 22). Verzoeker blijkt bovendien een hoogopgeleid persoon te zijn, zodat eens te meer van hem kan worden verwacht dat hij een dergelijke opvallende (beweerde) fout in het verslag van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken onmiddellijk zou vaststellen en vermelden.

Verzoeker slaagt er dan ook niet in om de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal te weerleggen dat verzoeker zijn verklaringen inzake de kern van zijn vluchtrelaas doorheen zijn asielprocedure aanpaste, hetgeen de geloofwaardigheid van dit relaas teniet doet.

In zoverre verzoeker verder in zijn verzoekschrift aanvoert dat telkens waar in het verslag van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken *“mijn vader”* wordt vermeld, dient te worden begrepen als dat het over verzoeker zelf gaat, kan hij gelet op het voorgaande niet worden bijgetreden.

Wat betreft de taakverdeling in het wisselkantoor tussen verzoeker en zijn vader, blijkt uit verzoekers verklaringen ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inderdaad dat verzoeker de dagelijkse leiding en verantwoordelijkheid op zich nam omdat zijn vader te oud was en gehoorproblemen had (gehoor I, p. 8 en 18), doch ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat zijn vader de eigenaar was, dat hij zelf in het wisselkantoor werkte sinds hij naar school ging, dat zijn vader er na verzoekers vertrek nog steeds werkt en dat verzoeker er van zijn vader na de bomexplosie niet meer mocht komen (administratief dossier, stuk 22). Uit verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken kan worden afgeleid dat zijn vader wel degelijk nog steeds deelnam aan de dagelijkse werking van het wisselkantoor, terwijl verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zijn vader wegens zijn ouderdom en gehoorproblemen meestal thuis bleef, hetgeen bezwaarlijk met elkaar valt te rijmen. Bovendien kan worden vastgesteld dat verzoeker op het einde van zijn tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk verklaarde dat zijn vader het wisselkantoor onmiddellijk sloot na verzoekers vertrek (gehoorverslag CGVS 14 juni 2017 (hierna: gehoor II), p. 23), hetgeen evenmin te rijmen valt met zijn eerdere verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn vader nog steeds dagelijks in het wisselkantoor werkzaam was.

3.3.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers kennis van M.A. en S. gebrekkig is:

“Daarnaast is ook uw kennis over M.A. dermate beperkt dat er weinig geloof kan gehecht worden dat u uit vrees voor onder meer deze persoon uw land heeft verlaten. U was immers op de hoogte dat de NDS naar deze M.A. op zoek was, en ze door een loutere toevalligheid enkel zijn vriend S. gevangen hadden genomen. Bijgevolg moet u toch tot het besef zijn gekomen dat deze talib, die gezocht werd door de NDS, nog steeds op vrije voeten was en hoogstwaarschijnlijk die het was die u bedreigde. Er mag bijgevolg van uitgegaan worden dat u zich zou geïnformeerd hebben over deze persoon, zijn entourage en zijn functie binnen de taliban, om op die manier ook te kunnen evalueren welk gevaar u op dat moment liep. Dit blijkt u duidelijk niet te hebben gedaan. Gevraagd iets meer te vertellen over M.A., blijkt u geen kennis over hem te hebben en hem niet te kennen (CGVS II, p. 3). U weet enkel dat hij een talib is (CGVS II, p. 3). Gevraagd tot welke groep hij behoorde en wat zijn positie was bij de taliban, kunt u hier niet op antwoorden, aangezien u geen zaken deed met deze mensen (CGVS II, p. 3). Ook op de vraag of u nog nieuws over deze persoon heeft verzameld, komt u alweer niet verder dan dat hij bij de taliban is en gevraagd of u nog iets kunt vertellen over M.A. herhaalt u niets te weten over deze persoon, noch over de wijze waarop de taliban geldtransacties organiseert (CGVS II, p. 4). Het is weinig geloofwaardig dat uw kennis quasi onbestaande is over de persoon waarvan u zelf beweert dat hij uw hele leven heeft verwoest (CGVS II, p. 4).

Ook weet u bijna niets te vertellen over S., de persoon die mede door uw hulp door de NDS gevangen is genomen, noch over de band tussen hem en M.A.. U weet enkel dat hij lid van de familie is (CGVS II, p. 6) en behoort tot de vrienden van A. (CGVS II, p. 7), waarna u er onmiddellijk aan toevoegt dat u geen verdere informatie over hem heeft (CGVS II, p. 7). U weet zelfs niet met zekerheid te vertellen of S. lid was van de taliban, hoewel u het vermoedt omdat hij het geld kwam ophalen (CGVS II, p. 7). Net zoals bij M.A. mag er verwacht worden dat u zich ook over S. zou hebben geïnformeerd, nadat deze persoon mede dankzij u was opgepakt.”

Aangezien M. A. en S., de kern van verzoekers asielrelaas uitmaken, mag van verzoeker verwacht worden dat hij over deze personen meer informatie kan geven, minstens dat hij zich uitgebreid zou geïnformeerd hebben over M. A., zijn entourage en zijn functie binnen de taliban, om op die manier ook te kunnen evalueren welk gevaar hij op dat ogenblik liep. Dat verzoeker slechts kan zeggen dat zij talibs zijn, waar hij hierover wat betreft S. niet eens geheel zeker is, is dan ook dermate vaag en beperkt dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Er kan worden aangenomen dat verzoeker ook andere bronnen dan het NDS kan hanteren om meer informatie over M.A. en S. te weten te komen. Dat verzoeker beide personen slechts één keer zou hebben ontmoet, doet hieraan geen afbreuk, en evenmin aan de beweerde verregaande impact van deze personen op verzoekers leven. Verzoekers gebrekkige kennis over M.A. en S. ondermijnt dan ook eens te meer de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

3.3.2.5. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaring dat hij het eerste dreigtelefoontje op de avond vlak na de actie van het NDS in zijn wisselkantoor aanvankelijk niet serieus nam en dacht dat het om een grap van zijn vrienden ging, ongeloofwaardig is:

“Daarnaast weet u ook de verschillende bedreigingen niet geloofwaardig te maken.

U vertelt immers dat u uitgerekend de dag waarop u de NDS persoonlijk geholpen had een talib in te rekenen, u 's nachts een dreigtelefoon kreeg van een onbekende stem, die u zei dat het een grote fout was wat u had gedaan (CGVS II, p. 10). Het is dan ook zeer verwonderlijk dat u deze dreiging naast u neerlegde en dacht dat vrienden van u een grap aan het uithalen waren. U belde even terug, maar omdat er niemand meer oppakte, ging u opnieuw verder slapen (CGVS II, p. 10-11). Het is uitermate verwonderlijk dat u zo gelaten reageerde, wetende dat u voordien de NDS had geholpen een talib te arresteren en 's nachts werd wakker gebeld door een onbekende die u vertelde dat u diende te betalen voor uw grote fout (CGVS II, p. 10). U kon er bijgevolg van uitgaan dat het geen toeval was dat u net die dag telefoon kreeg. Bovendien geeft u zelf ook aan te weten dat in de overheid de helft van de leden bij de taliban zijn (CGVS II, p. 10). Waarom u dat eerste telefoontje dan gewoon naast u neerlegde, het zelfs als een grap beschouwde (CGVS II, p. 11) en zorgeloos verder ging slapen, mag een raadsel heten. Anderzijds vertelt u ook dat u uw vrienden niet op de hoogte had gebracht van de gebeurtenissen die zich hadden afgespeeld (CGVS II, p. 11), waardoor het wel zeer toevallig zou geweest zijn dat zij net die nacht een dergelijke grap met u zouden uithalen met de boodschap dat u iets fout had gedaan (CGVS II, p. 11). Het is bovendien weinig geloofwaardig dat u zelfs niet de moeite heeft genomen de NDS op de hoogte te brengen van deze oproep, ook al ging u ervan uit dat u die nacht te maken had gekregen met een flauwe grappenmaker."

Dienaangaande komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen dat hij dacht dat het eerste dreigtelefoontje een grap van vrienden betrof en dat hij vertrouwen had in de door het NDS beloofde beveiliging. Het louter herhalen van en volharden in reeds afgelegde verklaringen volstaat op zich geenszins om de concrete motieven inzake deze verklaringen in de bestreden beslissing te weerleggen. Als dusdanig blijft de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing onverminderd overeind.

3.3.2.6. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over het al dan niet gebruiken van een codewoord in de samenwerking met het NDS eveneens tegenstrijdig zijn:

"Tot slot legt u bij het CGVS zelf ook tegenstrijdige verklaringen af over hetgeen er gebeurde in de winkel op het moment dat S. binnenkwam. Tijdens uw eerste gehoor zei u dat u met de medewerker van de NDS een code had afgesproken zodat deze zou weten dat het hier de gezochte talib betrof. Jullie spraken af dat u 'geef mij je mobiel' zou uitspreken wanneer de verdachte het geld kwam vragen (CGVS I, p. 15). Zo geschiede. Wanneer u zeker wist dat het de gezochte klant was, keek u naar de persoon van de NDS, sprak u de afgesproken woorden uit, waarna deze de achtervolging inzette (CGVS I, p. 15). Tijdens uw tweede gehoor vertelde u louter dat de medewerker van NDS hoorde dat u informatie uitwisselde en dat S. vertelde dat hij in de plaats van M.A. was gekomen (CGVS II, p. 9). Gevraagd of de NDS medewerker nog op een andere wijze te weten was gekomen dat het hier de gezochte persoon betrof, haalt u aan van niet (CGVS II, p. 9). Wanneer u op het einde van het gehoor nogmaals wordt uitgenodigd te vertellen op welke wijze de persoon van de NDS wist dat S. de persoon was waar hij achteraan moest gaan, zegt u alweer niets over de afgesproken code (CGVS II, p. 23). Geconfronteerd hiermee, beweert u dat u het niet heeft gezegd aangezien er niet naar werd gevraagd (CGVS II, p. 23). Er werd u echter meermaals uitdrukkelijk de vraag gesteld op welke manier de persoon van de NDS te weten was gekomen welke persoon hij moest arresteren, dan mag er ook verwacht worden dat u spontaan over deze afgesproken code zou vertellen. Het tegendeel toont aan dat uw relaas geen getuigenis is van feiten die u zelf effectief heeft meegemaakt."

Dienaangaande stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk verklaarde dat hij met de medewerker van het NDS een codewoord ("geef mij je mobiel") afsprak en dat hij dit codewoord ook effectief gebruikte tijdens zijn gesprek met S. (gehoor I, p. 15: "[...], en dan ik keek naar de NDS persoon, en ik zei: kan ik je mobiel." (eigen onderlijning)). Tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakte verzoeker geen enkele melding van het gebruik van een codewoord, hoewel hem uitdrukkelijk werd gevraagd op welke wijze de medewerker van het NDS te weten kwam dat de gezochte persoon het wisselkantoor was binnengekomen (gehoor II, p. 9). Op het einde van het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wanneer verzoeker uitdrukkelijk werd geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen inzake het gebruik van het codewoord "geef mij je mobiel", antwoordde verzoeker dat er hem niet meer naar werd gevraagd en dat hij met de medewerker van het NDS afsprak om het codewoord te gebruiken als de gezochte persoon in het wisselkantoor binnen zou komen (gehoor II, p. 23).

In zijn verzoekschrift beweert verzoeker dan weer dat hij wel een codewoord afsprak met de medewerker van het NDS maar dat hij dit codewoord nooit effectief gebruikte omdat S. de naam van M.A. duidelijk uitsprak waardoor de medewerker van het NDS wist dat dit de gezochte persoon betrof. Aldus is de uiteenzetting in het verzoekschrift evenzeer tegenstrijdig met verzoekers eerdere verklaringen, zowel tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar hij spontaan aangaf dat hij het codewoord gebruikte, als tijdens zijn tweede gehoor waar hij uiteindelijk na confrontatie met zijn eerdere verklaringen ook stelde dat hij het codewoord gebruikte. Als zodanig wordt de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas eens te meer ondermijnd.

3.3.2.7. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat zijn vader intussen zou zijn vermoord:

“Vooreerst wenst verzoeker de aandacht van Uw Raad te vestigen op het feit dat hij recentelijk van zijn moeder vernam dat zijn vader drie maanden geleden werd vermoord. Na de betekening van de bestreden beslissing heeft verzoeker met zijn moeder de mogelijkheid van terugkeer naar zijn land van herkomst overwogen en zij heeft hem dan zwaar ontmoedigd dit te doen. Op dit ogenblik werd hij op de hoogte gebracht van de vermoord van zijn vader drie maanden geleden. Verzoekers vader werd op de weg naar de moskee door twee onbekende mannen op een motorfiets gestopt en dan neergeschoten. Hij is op de weg naar het ziekenhuis overleden.

Verzoeker is ervan overtuigd dat de vermoord direct gelinkt is met de problemen die hij heeft gekend in Afghanistan. Hij is bereid meer verklaringen omtrent deze tragische incident tijdens de zitting bij Uw Raad aan te brengen. Hij stelt momenteel alles in het werk om deze incident door documenten te staven.”

De Raad wijst erop dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan de door verzoeker aangehaalde problemen met de taliban omwille van zijn medewerking met het NDS geen geloof kan worden gehecht. Dat verzoekers vader drie maanden voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing (en dus rond 15 september 2017) zou zijn vermoord omwille van deze problemen, kan dan ook niet worden aangenomen. Verzoeker laat vooreerst na ook maar enig stuk bij te brengen ter staving van het overlijden van zijn vader en/of van de omstandigheden. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij op 26 april 2015 Afghanistan verliet (administratief dossier, stuk 22, verklaring 31) en dat zijn familie na zijn vertrek naar een huurhuis verhuisde waar zijn vader, zijn moeder en zijn verlamde broers en zus ondergedoken zouden leven (gehoor II, p. 21-22). Dat de taliban meer dan twee jaar na verzoekers vertrek zijn vader - terwijl deze op weg was naar de moskee - plots zouden vermoorden is niet aannemelijk. Dit klemt des te meer nu de taliban blijkens verzoekers verklaringen gedurende die twee jaar de familie met rust heeft gelaten en op geen enkel ogenblik nog bedreigingen aan het adres van verzoeker en/of zijn familie zou hebben geuit. In zoverre enig geloof kan worden gehecht aan het overlijden van verzoekers vader, toont verzoeker hoe dan ook geenszins aan dat dit overlijden verband houdt met de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven.

3.3.2.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt:

“Ten slotte wijst verzoeker erop dat zijn relaas strookt met de UNHCR's Eligibility Guidelines waaruit blijkt dat burgers die worden beschouwd door gewapende groepen zoals de taliban als medewerkers van de overheid een verhoogde risico op bedreigingen lopen:

[...]”, dient erop gewezen dat uit het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 11) blijkt dat een loutere verwijzing naar het risicoprofiel in hoofde van personen die worden beschouwd als medestanders van de overheid op zich niet volstaat en dat een in concreto-beoordeling van de individuele omstandigheden van de zaak (p. 48: “depending on the individual circumstances of the case”) noodzakelijk is. Uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven. Een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op de persoon van verzoeker (verzoekschrift, stukken 3 en 4), volstaat niet om de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas alsnog in concreto te herstellen.

3.3.2.9. Mede gelet op het voorgaande, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) terecht als volgt:

“Uw documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw Afgaans identiteitsdocument (taskara), de taskara van uw echtgenote, het huwelijkscertificaat van u en uw echtgenote, de foto van uw vader, de taskara van uw vader en enkele documenten uit zijn periode in het Afgaanse leger zeggen enkel iets over de identiteit van u, uw vrouw en uw vader, maar niets over uw ingeroepen

asielmotieven. Uw certificaat van uw twaalfde graad en uw certificaat van uw opleiding management and accounting geven enkel uw scholingsgraad weer, die ook niet in twijfel wordt getrokken. Het blanco document van een wisselkantoor, de twee huurcontracten en de handelslicentie van Gulzar Sangorwal, zeggen evenmin iets over uw ingeroepen problemen. Het internetartikel over een explosie in de bazaar en een bijhorende foto berichten louter over dit incident in de bazaar van Kefayat, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken, maar zeggen niets over de aanleiding en/oorzaak van deze explosie, noch over de link tussen uw problemen en deze explosie. De brief waarin uw problemen bevestigd worden en de twee brieven van de taliban, kunnen enkel ondersteuning bieden bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier duidelijk niet aan de orde is. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Bovendien werd de bevestigingsbrief opgesteld door uw vader en duidelijk opgemaakt om te dienen als bewijsstuk in uw asielaanvraag. Het gesolliciteerd karakter ontnemt het stuk zijn objectieve bewijswaarde. Uw attest van het rode kruis heeft geen betrekking op uw asielmotieven maar toont enkel aan dat u een inburgeringsopleiding in België heeft gevolgd.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Aldus blijft deze motivering uit de bestreden beslissing onverminderd overeind.

De aan het verzoekschrift gevoegde rapporten (stukken 3 en 4) kwamen hoger reeds aan bod.

3.3.2.10. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

3.3.2.11. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.12. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 11) terecht als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport “INHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018.

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elke verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterkte regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden.

Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in de stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk colateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

De provincie is grotendeels in handen van de overheid. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh ruw geschat 1,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 129 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh, en in het bijzonder de stad Mazar-e-Sharif blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De hoofdstad van de provincie, Mazar-e-Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er soms aanslagen gepleegd worden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, is het geweld in Mazar-e-Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2017, als in 2018 vonden er ook enkele aanvallen op "high profile" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3 en 4) is van minder recente datum dan de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 11) en is dan ook niet van aard op de voorgaande motivering een ander licht te werpen. Aldus wordt deze motivering uit de aanvullende nota van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER